

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 89/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH, spol. s r. o., Dobrovičova 13, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Melišekom, Sabinovská 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 22/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH, spol. s r. o., **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 28. marca 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH,

spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 22/03 (ďalej len „namietané konkurzné konanie“).

2. Uznesením č. k. 4 K 22/03-97 z 24. septembra 2003 vyhlásil krajský súd konkurz na majetok úpadcu Stavebné bytové družstvo Viktória, Matejkova 9, Bratislava (teraz Miletičova 1, Bratislava, pozn.), IČO: 31 397 425.

Sťažovateľka podaním prihlášky uplatnila v rámci konkurzného konania svoju pohľadávku v sume 9 446 792 Sk, t. j. 313 576,04 eur, z ktorej správca uznal sumu vo výške 9 084 191 Sk, t. j. 301 539,89 eur.

V dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu krajský súd uznesením č. k. 56 Cb 58/99-167 z 22. apríla 2004 prerušil konanie o zaplatenie sumy 4 379 229 Sk, t. j. 145 363,77 eur s prísl., v ktorom sa sťažovateľka v právnej pozícii žalobkyne domáhala zaplatenia svojej pohľadávky z titulu ceny diela, do skončenia konkurzného konania.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Konkurzné konanie nebolo do dnešného dňa skončené a teda trvá od 24.9.2003 do dňa podania tejto sťažnosti, t.j. 14 rokov a 5 mesiacov.

... Sťažovateľ tvrdí, že tak ako konanie o zaplatenie 4.379.229 Sk, teraz 145.363,77 EUR s prísl. sp. zn. 56 Cb 58/1999, tak aj konkurzné konanie sp. zn. 4K 22/03 nie je skončené do dňa podania tejto sťažnosti pre zbytočné prietahy v konaní pred Krajským súdom v Bratislave.

... Sťažovateľ akceptuje skutočnosť, že konkurzné konanie je proces náročný a má špecifickú skutkovú a právnu povahu a možno ho označiť za vec vcelku zložitú. V žiadnom prípade však aj s prihliadnutím na úkony vykonávajúce súdom a správcom ju nemožno považovať za tak zložitú, že jej vybavenie si do dňa podania tejto sťažnosti vyžaduje dobu

takmer 19 rokov, z toho 4 roky konania vo veci samej pred Krajským súdom v Bratislave bez jej skončenia a takmer 15 rokov konkurzného konania. Sťažovateľ počas celej doby konkurzného konania plnil riadne a včas svoje povinnosti veriteľa a ani súd, ani správca mu nikdy nevytkol žiadne nedostatky a preto považuje neskončenie konkurzného konania za uvedenú dobu za neospravedliteľné. Súd aj správca disponujú v konkurznom konaní pri usporiadaní majetkových pomerov úpadcu, pri speňažovaní jeho majetku a rozdelení výťažku zo speňaženého majetku medzi konkurzných veriteľov, aj pri vymáhaní pohľadávok procesnými nástrojmi, prostredníctvom ktorých pri ich efektívnom využití môže byť dosiahnutý cieľ konkurzného konania a disponuje tiež právnymi prostriedkami, ktorými môže odstrániť nečinnosť úpadcu alebo aj veriteľov a tiež môže zvážiť, či napr. je rentabilné vecne aj časové vymáhať problematické pohľadávky a pod. Keďže konkurzné konanie trvá ako je vyššie uvedené ku dňu podania tejto sťažnosti už takmer 15 rokov, je zrejmé, že vo veci konajúci súd nevyužil a nevyužíva tieto procesné nástroje a právne prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania teda aj sťažovateľa. Takýto stav spôsobuje sťažovateľovi aj ostatným veriteľom stav právnej neistoty aj stav neistoty pre budúcnosť ich podnikania. Sťažovateľ považuje takéto konanie Krajského súdu v Bratislave za také, ktoré je v rozpore s účelom Ústavou Slovenskej republiky zaručeného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, nakoľko ani po uplynutí neúmerne dlhej doby, súd vo veci právoplatne nerozhodol a neodstránil jeho právnu neistotu a právnu neistotu množstva ďalších veriteľov. Sťažovateľ tvrdí, že takto dlho trvajúce konkurzné konanie sa míňa účinku, pre ktorý je zriadené. Z právnej praxe je známe, že postupom času sa stráca dokumentácia, písomné dôkazy, zabúda sa na skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť rozsah konkurznej podstaty, hodnota rozdelenej čiastky stráca na hodnote, stráca sa majetok, zanikajú veritelia úpadcu a pod. a tieto nečinnosťou súdu vzniknuté javy negatívne ovplyvňujú budúce postavenie veriteľov a ich ďalšiu existenciu. Nehľadiac od toho, že môže nastať skutočnosť, že konkurzná podstata bude pre rozdelenie minimálna a snád' len sčasti bude rozdelená a to len na štát.“

Sťažovateľka tvrdí, že uvedené skutočnosti preukazujú nečinnosť súdu a nasvedčujú zbytočným prieťahom v namietanom konkurznom konaní.

3. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv (bod 1) postupom krajského súdu v namietanom konkurznom konaní a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 301 539,89 eur.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti písomne vyjadril krajský súd, ktorý vo svojom stanovisku sp. zn. 1 SprV/218/2018 z 23. apríla 2018 uviedol:

«Prípísom zo dňa 16.04.2018 som požiadal JUDr. Lýdiu Noskovičová, referujúcu sudkyňu vo veci Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4K/22/2003, o vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky.

JUDr. Lýdia Noskovičová vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.04.2018 uviedla, že sťažovateľka je evidovaná v konkurznej agende sp. zn. 4K/22/2003 ako konkurzný veriteľ pod zväzkom č. 97. Prihláškou pohľadávky si sťažovateľka uplatnila pohľadávku v celkovej výške 9.446.792,- Sk, t.j. 313.576,05 eur, z ktorej správca uznal na prieskumnom pojednávaní dňa 09.05.2005 čiastku 9.084.191,- Sk, t.j. 301.539,90 eur a zvyšok v sume 362.601,- Sk, t.j. 12.036,15 eur predstavujúci trovy súdneho konania správca poprel z dôvodu, že tento nárok nebol preukázaný.

Konkurzne konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 4K/22/2003 sa svojím postupom spravuje a riadi príslušnými ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (ďalej len „ZKV“).

Prekážkou pokračovania v tomto konkurznom konaní, a to spracovaním a predložením konečnej správy (po speňažení majetku úpadcu) v zmysle ustanovenia § 29 ZKV, sú právoplatne neukončené všetky súdne spory súvisiace s konkurzom, ktoré majú podstatný význam pri spracovaní konečnej správy v zmysle ustanovenia § 29 ZKV. Bez vyčkania na výsledok týchto sporov, by bol tento postup považovaný za predčasný (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/18/2010 zo dňa 20.07.2010).

Z obsahu spisu vyplýva, že počet týchto sporov o vylúčenie majetku úpadcu, ako aj o určenie pravosti pohľadávok (excindačných a incidenčných), podaných v rokoch 2004 až 2013 na Krajskom súde v Bratislave a na Okresnom súde Bratislava IV, bol cca 40, pričom v niektorých sporoch boli podané odvolania, dovolania, ako aj mimoriadne dovolania Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky a boli postupne ukončované v rokoch 2006

až 2018. V súčasnosti správca konkurznej podstaty eviduje ešte cca 5 neukončených sporov o vylúčenie majetku z podstaty.

Na základe uvedených skutočností predmetné konkurzné konanie nebolo možné skôr ukončiť a ani v súčasnosti nie je možné pristúpiť k ukončeniu konania. Správca konkurznej podstaty nemôže pristúpiť k spracovaniu konečnej správy v zmysle ustanovenia § 29 ZKV, nakoľko v prípade úspešnosti správcu v neskončených excindačných konaniach (hoci iba v jednom z nich), pristúpi k speňažovaniu takto nadobudnutého majetku do konkurznej podstaty.

Z uvedeného je zrejmé, že dĺžka predmetného konkurzného konania je ovplyvnená množstvom súdnych konaní súvisiacich s konkurzným konaním.

Vzhľadom k uvedenému JUDr. Lýdia Noskovičová nezisťuje žiadne prieťahy v konaní sp. zn. 4K 22/2003 spôsobené správcom konkurznej podstaty ani súdom ako uvádza sťažovateľka. Správca konkurznej podstaty postupuje v konkurznom konaní pod sp. zn. 4K 22/2003 zodpovedne a s odbornou starostlivosťou, pod dohľadom súdu, za účelom naplnenia podstaty konkurzného konania, ktorého cieľom je v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 ZKV dosiahnuť aspoň pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

JUDr. Lýdia Noskovičová tiež uviedla, že sťažovateľka (ako konkurzný veriteľ) je účastníčkou konkurzného konania v zmysle ustanovenia § 7 ZKV a z tejto pozície sa so stavom konkurzného konania mohla oboznámiť nahliadnutím do spisu, prípadne požiadať správcu alebo súd o poskytnutie informácie o aktuálnom stave tohto konkurzného konania.

S predmetným vyjadrením JUDr. Lýdie Noskovičovej sa v celom rozsahu stotožňujem.

K podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky ďalej uvádzam, že tunajší súd vo veci sp. zn. 4K/22/2003 neeviduje sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v súdnom konaní podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda počas celej doby trvania konkurzného konania nenamietala prieťahy v konaní, aby zamedzila stavu právnej neistoty.»

5. Podaním z 25. mája 2018 doručeným ústavnému súdu 28. mája 2018 sťažovateľka doručila ústavnému súdu vyjadrenie k stanovisku krajského súdu, v ktorom zopakovala svoje námietky uvedené v sťažnosti a zotrvala na svojom vyjadrení, že dĺžka konkurzného

konania v trvaní viac ako 15 rokov je neakceptovateľná, vyvolávajúca u podnikateľských subjektov stav právnej neistoty, oslabujúca dôveru v právny systém, a preto navrhuje sťažnosti vyhovieť.

6. Krajský súd vo svojom vyjadrení z 23. apríla 2018 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania. Podobne sa vyjadrila aj sťažovateľka, ktorá vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo svojom vyjadrení z 25. mája 2018.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 22/03 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v texte sťažnosti okrem uvedenia celkovej dĺžky namietaného konania nekonkretizovala dôvody, ktoré by mali signalizovať záver o existencii zbytočných prietáhov (nešpecifikovala napríklad konkrétne obdobia nečinnosti konajúceho súdu, resp. jeho neefektívnu činnosť a pod.). Sťažovateľka namieta celkovú dĺžku napadnutého konkurzného konania v trvaní takmer 15 rokov bez právoplatného skončenia veci, ktorá je neprimeraná. Podľa sťažovateľky za tento stav nesie zodpovednosť krajský súd, keďže nedostatočne využíva svoje právomoci a procesné nástroje pre účely dosiahnutia cieľa konkurzného konania, čím dochádza k porušeniu označených práv sťažovateľky.

12. Ústavný súd už konštatoval (napr. I. ÚS 70/98, III. ÚS 199/02), že ústava nevyníma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietáhov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Konkurzné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania. Vzhľadom na jeho predmet, špecifickú skutkovú a právnu povahu ho možno považovať za konanie zložené.

13. Ústavný súd v úvode považuje za potrebné uviesť, že konkurzné konanie nie je možné považovať za štandardné občianskoprávne konanie, a to z hľadiska odlišného plynutia zákonných lehôt, počtu subjektov uplatňujúcich svoje pohľadávky, postupu pri

speňažovaní majetku úpadcu a uplatňovaní pohľadávok úpadcu. Mnohokrát priebeh konkurzného konania vyvoláva vznik ďalších súdnych konaní, čo má vplyv na samotnú dĺžku trvania konkurzného konania. Konkurzné konanie je z pohľadu právnej úpravy časovo a fakticky náročný proces, ktorého účelom je uspokojenie pohľadávok veriteľov z majetku dlžníka, úpadcu, ktorý podlieha konkurzu, alebo aj z majetku iných osôb, ak ich majetok podľa právnej úpravy podlieha konkurzu. Preto pri posudzovaní vzniku priesťahov v konkurznom konaní je potrebné prihliadať na už uvedené odlišnosti konkurzného konania oproti štandardnému občianskoprávnemu konaniu (I. ÚS 428/2013).

14. Na preskúmané konkurzné konanie sa v celom jeho priebehu vzťahuje zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“).

15. Podľa § 1 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní je účelom tohto zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, voči ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňaženia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výťažku tohto speňaženia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili. Sťažovateľke preto ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, pretože sa prihlásením svojej pohľadávky stala účastníkom konkurzného konania.

16. Ústavný súd posudzoval danú vec aj so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania, t. j. v „jeho veci“.

17. Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o sťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania. Vzhľadom na uvedené ale podľa názoru ústavného súdu nemožno postup konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní posudzovať rovnako rigorózne, ako to je v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uplatňuje výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“.

18. Správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).

19. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní). V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu možno hovoriť o prietáhoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

20. Úlohou ústavného súdu nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva

na konanie bez zbytočných priet'ahov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

21. Na základe posúdenia s'ťažnosti, vyjadrenia krajského súdu, ako aj po oboznámení sa so samotným spisom, s prihliadnutím na charakter námietok s'ťažovateľky a jej s'ťažnostnú argumentáciu dospel ústavný súd k záveru, že namietaný postup krajského súdu nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných priet'ahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali konštatovanie porušenia označených práv s'ťažovateľky.

22. Ústavný súd konštatuje, že iba samotná dĺžka doterajšieho priebehu konkurzného konania, na ktorú s'ťažovateľka v s'ťažnosti poukazuje, nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie existencie zbytočných priet'ahov v konkurznom konaní. Predovšetkým je potrebné poukázať na skutkovú zložitost' napadnutého konania, ktorá je daná množstvom veriteľov, ktorí prihlásili pohľadávky do konkurzu, a objemom prihlásených pohľadávok (v celkovej sume takmer 203 mil. Sk). Ako z obsahu súdneho spisu a vyjadrenia krajského súdu vyplýva, prekážkou pokračovania v konkurznom konaní, spracovaním a predložením konečnej správy (po speňažení majetku úpadcu, pozn.) v zmysle § 29 zákona o konkurze a vyrovnaní sú právoplatne neukončené súdne spory, ktoré majú podstatný význam pri spracovaní konečnej správy. Ďalší postup v konkurznom konaní je determinovaný najmä výsledkom súdnych sporov, ktoré prebiehajú z dôvodu uplatnenia žalôb o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty (konania vedené na krajskom súde pod sp. zn. 12 Cbi 22/2004 a sp. zn. 12 Cbi 23/2004), ako aj incidenčných žalôb (konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 Cbi 3/2017). Keďže výsledok týchto sporov môže mať zásadný vplyv na rozsah majetku úpadcu a rovnako aj na rozsah uspokojenia pohľadávky s'ťažovateľky, a má teda priamy dosah na konkurzné konanie, bez ich právoplatného ukončenia nie je možné vyhotoviť konečnú správu, uskutočniť rozvrh výťažku a ukončiť konkurz. Vo vzťahu k námietke s'ťažovateľky o nedostatočnom uplatňovaní procesných nástrojov krajským súdom v konkurznom konaní ústavný súd uvádza, že o aktivite krajského súdu svedčí početnosť úkonov vyplývajúcich z predloženého spisu. Z obsahu predloženého spisu krajského súdu vyplýva, že správca konkurznej podstaty doručuje do konkurzného spisu priebežné správy, z ktorých obsahu vyplýva, že je

účastníkom súdnych konaní, ktoré nie sú právoplatne skončené a ktoré bránia vypracovaniu konečnej správy. Krajský súd sa aj sám priebežne dopytuje na stav súdnych konaní, ktoré s namietaným konkurzným konaním súvisia. V okolnostiach danej veci ústavný súd preto konštatuje, že nezistil v postupe krajského súdu v napadnutom konaní zavinené priet'ahy spôsobené krajským súdom. Krajskému súdu teda v súčasnosti bránia zákonné prekážky v tom, aby ďalej konal v predmetnom konkurznom konaní. Táto skutočnosť má za následok nemožnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných priet'ahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

24. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. m. m. IV. ÚS 147/04).

25. V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

26. Poukazujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania nie je dôsledkom nedostatočného výkonu dohľadu krajského súdu nad činnosťou správcu konkurznej podstaty či nedostatočného využívania procesných nástrojov v konkurznom konaní, ako to tvrdí sťažovateľka, ale najmä dôsledkom neukončených súdnych sporov, za čo konkurzný súd nenesie zodpovednosť, keďže na priebeh týchto konaní nemá žiadny dosah. Ústavný súd poznamenáva, že tak, ako to vyplýva z vyjadrenia krajského súdu, v pokračovaní napadnutého konkurzného konania, teda vypracovaní konečnej správy v súčasnosti bránia viaceré excindačné a incidenčné konania, ktoré nie sú právoplatne ukončené a výsledkom ktorých môže byť ďalší majetok (príjem) patriaci do konkurznej podstaty (napr. spor o vylúčenie nehnuteľnosti zo spisu konkurznej podstaty, ktorého výsledkom bude zamietnutie žaloby, pozn.). Tieto skutočnosti bránia vyhotoveniu konečnej správy, vydaniu rozvrhového uznesenia, následnému uspokojeniu konkurzných veriteľov a ukončeniu konkurzu. Ústavný súd si je vedomý, že dĺžka predmetného konkurzného konania s poukazom na titul pohľadávky, ktorú si sťažovateľka v konkurznom konaní uplatnila, ako aj na očakávania spojené s jej splnením sa javí byť sťažovateľke neprimerane dlhá, avšak krajský súd postupuje štandardným spôsobom pre účely uspokojenia pohľadávok čo najväčšieho počtu veriteľov, ktorým je aj sťažovateľka.

27. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konkurznom konaní kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

28. V nadväznosti na nevyhovenie sťažnosti v časti vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv (bod 1) nevyhovel ústavný súd ani návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

29. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2018